

TEATRUL ÎN JUDEȚUL DUMNEAVOASTRĂ

În
acest
număr:

IALOMIȚA

Cinci interviuri
și un portret
de

Paul Tufungiu

Prolog de reporter

Inițind itinerarii intitulate, ad-hoc, „teatrul în județul dumneavoastră”, desigur că nu ne-am propus să concurăm demersurile unui sociolog al culturii. Apelând la arsenalul obișnuit al reporterului, care uită de statistică în favoarea unei exclamații lirice, dar tot atât de fidelă faptei, prin interviu, notă și chiar informație necomentată, intenția noastră este să relevăm și să stimulăm și pe această cale largul proces de consolidare a artei teatrului, profesionist sau de amatori, fenomen care este azi o realitate în toate județele țării.

Am început cu județul Ialomița, pentru că, paradoxal, deși nu are, încă, un teatru profesionist, lumea teatrului se află aici la ea acasă; în satele și în orașele acestui ținut inconfundabil se nasc încă o dată, din dragostea pentru frumos, replicile unor Caragiale sau Victor Ion Popa, actorul descoperă cu uimire, în spectatorul ialomițean, încă timid, o reală „capacitate de rezonanță”.

Ceea ce se întâmplă azi în județul Ialomița este un rezultat firesc al politicii culturale a partidului.

GHEORGHE GLODEANU

secretar al Comitetului județean al P.C.R.

DRUMUL ARTEI CĂTRE INIMILE SPECTATORILOR

— De la o vreme încoace, stimate tovarășe secretar, județul Ialomița este din ce în ce mai prezent în agendele culturale ale ziarelor și revistelor centrale. Faptul este explicabil, credem, printr-o tentativă de omogenizare a eforturilor în vederea materializării fructuoase a directivelor Congresului al XI-lea al P.C.R., din dorința oamenilor muncii înșiși de a da amploare mișcării politico-educative și culturale în această parte a Cîmpiei române. Ce loc acordați teatrului, în cadrul complexului de manifestări artistice județene ?

— Ne surprinde plăcut aprecierea dv. Numai că părerea noastră este alta. Este adevă-

rat, ne-ați vizitat în acest anotimp de iarnă când, după datină, ialomițenii, în cea mai mare parte agricultori, au mai mult timp pentru ceea ce, în vremurile bătrînilor, se numeau șezători. Ați participat, în decembrie, la Iarna ialomițeană, festival specific, care a și intrat în tradiția județului. În primăvara anului trecut ne-ați vizitat, de asemenea, cu ocazia Centenarului presei ialomițene. Ați aflat și atunci mai multe despre ceea ce dorim să realizăm pe acest meleag, în vederea creșterii bunăstării spirituale a oamenilor muncii.

Nu sîntem alături de plăcuta dv. opinie, pentru că nu socotim mulțumitor modul în care reușim să ne impunem, prin activitatea pe care o desfășurăm, în legătură cu subiectul în discuție. Poate aceasta este una dintre

cauzele pentru care teatrului, alături de celelalte forme ale muncii cultural-artistice, îi acordăm o atenție deosebită. Știți, desigur, că Ialomița are cel mai vechi teatru popular din țară...

— Într-adevăr, veți sărbători în toamnă 30 de ani de existență a Teatrului popular din Călărași, al cărui suflet a fost și este încă omul de cultură Aurel Elefterescu...

— Se poate remarca, așadar, existența unei tradiții bune. Activitatea Teatrului popular din Călărași este cunoscută și peste hotare. În satele și orașele din județ, în celelalte localități din țară, actorii amatori călărășeni au prezentat piese din dramaturgia românească și universală: Alecsandri, Caragiale, Goldoni, Molière, Gogol, Cehov, Lucia Demetrius, Aurel Baranga, Titus Popovici, Dan Tărbilă, Virgil Stoianescu, Gheorghe Vlad ș.a. Cu comedia lui Al. Kirilescu, Gaițele, la prima ediție a Festivalului național de teatru de amatori „I. L. Caragiale”, călărășenii au obținut premiul I și titlul de laureat. A urmat un premiu II, în 1960, când Aurel Elefterescu primește și premiul pentru regie la spectacolul Nila de Salinski; apoi premiul III, în 1962, mențione, în 1965... Se estimează că până acum Teatrul popular din Călărași a prezentat peste 1700 de spectacole, ceea ce înseamnă ceva. Dar, în județ, o importanță distinctă o acordăm spectacolelor realizate cu forțe proprii, la căminele culturale și la celelalte case de cultură. Ca să vă răspund la întrebare, acordăm teatrului un loc important, socotindu-l ceea ce este: o importanță expresie artistică a civismului, o tribună a eticii și ideologiei progresiste, umaniste.

— Educarea publicului prin teatru este de asemenea un deziderat al societății socialiste multilaterale dezvoltate. Cum apreciați eforturile activiștilor culturali ialomițeni în această direcție ?

— Datoria de a munci, de a materializa o idee valoroasă, chiar numai în planul de care vă interesați, nu poate fi simțită ca un efort. Desigur că ați subliniat sensul constructiv al cuvântului, al strădaniei și tenacității. Practic, acest efort a dâns la înființarea Teatrului popular al Casei de cultură din Slobozia, unul dintre cele mai noi din țară. În ceea ce privește educarea publicului prin teatru, sigur că ne interesăm îndeaproape de repertoriu. Cum știți, repertoriile tuturor formațiilor de teatru sînt definitivitate la începutul fiecărei stagiuni, reținându-se acele lucrări care corespund cât mai deplin, prin valoare artistică și prin mesaj, intereselor legitime ale spectatorilor potențiali. Alegerea repertoriului este un act important; el reprezintă oferta culturală ce trebuie să țină seama de oamenii și realitățile

județului Ialomița. Fiecare spectacol nou trebuie să devină, în felul lui, un drum al artei către inimile spectatorilor, dar, în același timp, să creeze momente intime de dezbateri etice și ideologice în conștiința publicului.

Neîndoios, succesul teatrelor populare din Ialomița are la bază un repertoriu bine ales. Dar acest succes se datorează în primul rînd inimoșilor noștri artiști amatori, oameni care s-au dovedit în stare, din iubire pentru teatru, să-și dedice scenei întreg timpul liber, renunțînd de multe ori la ceea ce, în mod îngust, se înțelege prin viață personală. De asemenea, prezența teatrelor noastre populare este meritorie și datorită conlucrării strînsă cu practicienii ai teatrului de îndelungă experiență, precum Mircea Avram, Călin Florian, Nicu Simion, Eduard Covali, cunoscuți și ca oameni de o reală probitate sufletească; ei constituie liantul intim, care garantează coeziunea formațiilor noastre de teatru. Spectacolele realizate de acești regizori, precum și dezbaterile pe teme de teatru organizate de ei în diverse colective de oameni ai muncii din județ — la casele de cultură și la căminele culturale — au contribuit substanțial la formarea unui public de teatru sincer, reprezentînd toate vîrstele.

Dacă în întrebarea dv., în ceea ce privește „activiștii culturali”, ați avut în vedere și actorii amatori, aș vrea să subliniez încă o dată că ei într-adevăr depun eforturi, în întelesul deplin al cuvîntului, munca lor ducînd implicit la educarea oamenilor muncii în spiritul dragostei față de arta teatrului. Am reluat ideea pentru că, în ceea ce privește eforturile activiștilor culturali salariați, nu văd cum ar fi ele rodnice la unii care doar vorbesc despre teatru, făcînd mai mult „teatru”, la figurat, decît o muncă concretă.

Legat de emulația culturală, aș vrea să amintesc necesitatea de a valorifica în continuare tot ceea ce tradițiile acestuia melez au păstrat: diverse forme de teatru folcloric, folclor poetic, datini etc. Adresăm, pe această cale, încă o dată, o invitație tuturor forurilor centrale de specialitate, pentru a ne ajuta mai mult în cunoașterea și valorificarea lor.

— Știm că v-ați ocupat personal de debutul unui tînar dramaturg ialomițean: este vorba de profesorul de literatură română Șerban Codrin, care, între alte lucrări de teatru, a scris una inspirată de construirea podului, peste Dunăre, de la Vadul Oii. Greșim dacă întuim și în acest caz (piesa lui Codrin va fi jucată la Teatrul popular din Slobozia, dar și la mai multe teatre profesioniste din țară) o preocupare a dv. și a colectivului pe care-l conduceți, de a crea o bogată pepinieră de autori în județul Ialomița ?

— Este, după părerea noastră, dreptul celor care trăiesc și muncesc acum, în aceste locuri, să se bucure de toată atenția. Le ști-

mulăm talentul cu mijloace locale, bineînțeles, dar și cu sprijinul unor reviste centrale, între care, în primul rând, vom menționa revista tinerilor scriitori, „Luceafărul”, condusă de poetul Nicolae Dragoș și de criticul literar Mihai Ungheanu. În felul acesta, activitatea cenaclurilor literare din județ se poate finaliza prin debuturi și chiar consacrară. Ne interesăm de fiecare compartiment al acestor cenacluri: poeți, prozatori, dramaturgi; bineînțeles, și de Șerban Codrin, care, credem, acum, după debut, va trebui să fie mai mult ajutat de specialiștii genului, de revista „Teatrul”.

Ne-am propus să cultivăm cu multă grijă și atenție posibilitățile literare ale tinerilor; este însă adevărat că, față de cei prea tineri, nu ne grăbim, pentru că... „graba ar strica treaba”.

— Formarea unui public iubitor de teatru este o problemă care preocupă în întreaga lume atât creatorii de teatru cit și teoreticienii lui.

Alcătuind din cooperatori agricoli, dar și din muncitori, prin amploarea industrială ce definește azi profilul județului Ialomița, publicul acestui meleag impune o atenție deosebită. În ce direcție intenționați să acționați în actuala etapă, astfel încât bunăstarea spirituală a ialomițenilor, în ceea ce privește teatrul, să corespundă nevoilor și cerințelor reale?

— În actuala etapă, date fiind mutațiile ce se petrec în structura social-demografică a județului nostru, prin industrializarea agriculturii și crearea de noi centre urbane și industriale, eforturile noastre sînt de un tip special. Ne gîndim și la publicul avizat în materie de teatru și cu o teneinică educație estetică, dar și la acel public pentru care teatrul reprezintă o noutate. Va trebui să muncim într-un mod specific și util, să contribuim cu toate forțele noastre la formarea conștiinței politice, cetățenești și culturale a tuturor oamenilor muncii, tineri și vîrstnici. Va trebui să milităm pentru reale criterii estetice în gustul artistic al publicului, pentru arta cu profunde implicații sociale, ancorată în realitatea zilelor noastre.

— Cînd va avea Bărăganul un teatru cu actori profesioniști? Nu și-ar găsi el oare locul firesc alături de Combinatul siderurgic de la Călărași, care va fi realizat în acest cincinal?

— Acest colos al industriei ialomițene — Combinatul siderurgic — pe lângă mutațiile în structura social-demografică, va aduce transformări și în gustul publicului pentru teatru. Este perfect posibil să avem și în Bărăgan un teatru cu actori profesioniști; acesta va deschide drum spre noi absolvenților I.A.T.C., cu talentul și entuziasmul lor, pentru a munci în slujba tuturor categoriilor de oameni de pe meleagurile acestui județ

GRIGORE RADU

prim-secretar al Comitetului orașenesc P.C.R. Slobozia,
primarul orașului Slobozia

PERSONALITATEA UNUI ORAȘ

— Voi începe, stimate tovarășe prim-secretar, prin a-mi exprima admirația pentru felul în care au început să se manifeste aici elementele care definesc viața culturală a orașului. Dacă leg aceste impresii de ținuta urbanistică de azi și de viitor a Sloboziei, gîndul că vom putea vorbi, printr-o metaforă, de „Perla Bărăganului”, așa cum de Piatra Neamț se vorbește ca de o

„Perla a Moldovei”, nu mi se pare o exagerare. Mai ales că, venind să mă interesez de soarta teatrului în județ, am descoperit cu plăcere că aveți în Slobozia o stagiune teatrală. Or, mai acum doi ani nu se putea vorbi de așa ceva...

— Este adevărat că și cultura, și uneori mai ales ea, definește personalitatea unui oraș.

La fel de adevărat este că Slobozia va fi, într-un viitor nu prea îndepărtat, unul dintre orașele cele mai căutate, prin poziția lui pe hartă, la egală distanță de București, Constanța și zonele montane, orașul însuși beneficiind de o interesantă stațiune balneară, Amara. Spun interesantă, pentru că va constitui unul dintre cele mai pitorești ansambluri în structura de viitor a orașului, atunci când județul nostru nu va mai avea un profil predominant agrar, ci industrial-agrar. În acest context, desigur că teatrul devine una dintre principalele componente ale spiritualității acestei capitale de județ.

Într-adevăr, cum ați sesizat și dv., în urmă cu doi ani nu se putea vorbi de o stagiune teatrală la Slobozia. Era și firesc, pentru că aici, în inima Bărăganului, noi am pornit-o aproape de la zero, am construit, din temelii, un oraș și o industrie. Nu exista, așadar, efectiv, ceea ce se numește o bază materială. Casa de cultură era amenajată într-o fostă moară, cu o singură sală, micuță. Între timp, prin activitatea voluntară a tineretului, s-a construit o casă de cultură. Nici aceasta nu crea însă posibilitatea inițierii unui teatru în stare să susțină o stagiune întreagă.

În 1974 s-a construit Casa de cultură a sindicatelor, funcțională pentru toate compartimentele unei activități culturale normale, cu o sală de spectacole de 650 de locuri. Elementul catalizator al procesului de consolidare a vieții noastre culturale, aș vrea să o subliniez, l-a constituit o serie de personalități ale județului; spun asta gândindu-mă în primul rând la tovarășul Gheorghe Glodeanu, secretar al Comitetului județean de partid, un adevărat îndrăgostit de tot ceea ce poate însemna fapt de cultură și pe care, dealtfel, l-ați cunoscut. Datorită acestor frumoase energii subiective am putut ajunge la materializarea obiectivă a unor deziderate culturale înscrise în documentele de partid, simțite ca o nevoie de oamenii muncii din această parte a țării. Așa a luat naștere, în primăvara lui 1975, Teatrul popular de la Slobozia, care se numără printre cele mai noi din țară, dar care a și devenit un semnificativ partener de dialog al celui alt teatru popular din județ. Ansamblul acestui tânăr teatru popular numără oameni ai muncii din toate categoriile sociale — țărani, muncitori, intelectuali — și reflectă atât specificul zonei cât și esența umanistă a societății noastre: afirmarea deplină, largă, pe toate valențele, a personalității, posibilitatea de a îmbina fericit munca fizică cu munca intelectuală, cu expresia artistică.

În anul 1975, Teatrul popular, împreună cu stagiunea teatrală bucușteană, a susținut pe scenele orașului peste 200 de spectacole, la care au participat peste 100.000 de spectatori.

Studiem acum posibilitatea constituirii unui teatru de estradă, semiprofesionist, care să debuteze chiar în acest an. Legitimitatea unui asemenea teatru o creează existența unui binecunoscut taraf — orchestra populară „Bărăganul” — care urmează a-și împlini funcțiile prin binevoitoarea colaborare a lui Ionel Budișteanu, a instituțiilor specializate din București, a unor talente verificate în muzica ușoară și a unor actori amatori chemați să dea expresie cu deosebire umorului și satirei.

Stagiunea de teatru de la Slobozia este asigurată de colaborarea săptăminală (lunea, când la București este relax) cu teatrele „Notara” și Național. Este o formă deosebită de promovare a teatrului profesionist în județ, teatrele onorându-și de cele mai multe ori contractele cu spectacole fidele celor desfășurate pe scenele bucuștene.

— Dar publicul? Cum ați reușit să-l cuceriiți, să-l aduceți la teatru?

— Cunoaștem o bună parte din dialogul specialiștilor cu privire la publicul de teatru, la concurența teatrului cu televiziunea etc. Este foarte adevărat că publicul din Slobozia s-a apropiat de spectacolele Teatrului popular cu timiditate. Cu neîncredere, poate. Ne-am dat seama de aceasta și am apelat la un „truc” psihologic. O vreme, spectacolele Teatrului popular erau gratuite. În momentul când publicul a descoperit virtuțile echipei locale, despre care s-a scris chiar în revista dv., s-a trecut, firesc, la bilete de intrare. La ora actuală, ele sînt insuficiente. Și asta, în condițiile în care se pot urmări emisiunile televiziunii pe canalul I și am dat în folosință un nou cinematograf, modern și frumos încadrat în arhitectura de azi a Sloboziei.

Dar, fiindcă veni vorba, aici, în sala nouă a cinematografului, publicul orașului nostru s-a întâlnit cu personalități ale teatrului, cu ocazia prezentării a două premiere de film românesc. Astfel, și pe această cale, pe lângă ocaziile oferite de prezența contractuală a celor două teatre bucuștene, aici, în inima Bărăganului, au putut și pot fi ascultați actori dintre cei mai prestigioși ai scenelor noastre — ca Badu Beligan, George Constantin, Ion Fintescu, Alexandru Giugaru, alături de actorii tineri care își consacără numele și prin spectacolele în care evoluează la Slobozia.

Vă invităm, peste cîțiva ani, la o discuție de ansamblu asupra teatrului din acest oraș; dar vă rugăm, în același timp, să nu ocolii niciodată premierele Teatrului nostru popular. Cronica dramatică înviorează în aceeași măsură și arta amatorilor.

Prof. PETRE DOBRESCU

președintele Comitetului județean de cultură și educație socialistă

CULTIVAREA INTERESULUI PENTRU TEATRU

— Stimate tovarășe președinte, ce întreprindeți dv. pentru a coordona, în județul Ialomița, manifestările A.R.I.A. și ale teatrelor profesioniste?

— Trebuie să vă spun că în atenția Comitetului județean pentru cultură și educație socialistă a stat, alături de alte numeroase probleme, și cultivarea în mase a interesului pentru teatru, pe de o parte amplificând activitatea teatrelor de amatori, iar pe de altă parte promovind spectacolele valoroase ale teatrelor profesioniste, atât pentru maturi cât și pentru cei mici.

În cursul anului 1975, în localitățile județului nostru au fost prezentate peste 60 de spectacole, prin A.R.I.A. sau la invitația noastră.

Prezența pe scenele ialomițene a unor spectacole de teatru de înaltă ținută artistică, realizate de colective valoroase, cum sînt cele de la Teatrul Național din București, Teatrul „C. I. Nottara”, Teatrul de Comedie, Teatrul Giulești, Opera Română, Teatrul de Operetă, precum și de la teatrele din județele învecinate (Constanța, Galați, Brăila, Pitești și Ilfov — Teatrul „Ion Vasilescu”), se înscrie ca o valoroasă și prestigioasă acțiune de sensibilizare umană, de cultivare a unor sentimente, stări sufletești, atitudini, ce intră în statutul moral al omului contemporan.

Am mai avut și unele mici neplăceri, cînd, la unele spectacole, așteptate în special pentru distribuția lor, au fost prezente, în mod nejustificat, dublurile, iar scenografia nu era aceeași cu cea a spectacolului de la București, pentru provincie apelîndu-se la o improvizație. Sperăm ca în acest an să fim iertați de asemenea „accidente”.

Menționăm, de asemenea, manifestările artistice organizate cu sprijinul Radioteleviziunii, Uniunii Compozitorilor, Uniunii Scriitorilor din R.S.R.

— Cum va fi organizată oferta teatrală în județ, în 1976?

— Am stabilit, încă de la sfîrșitul anului 1975, stagiuni permanente cu teatre profesioniste din București și județele limitrofe.

Dorim să angajăm colaborări și cu alte teatre profesioniste, invitîndu-le să întreprindă turnee în toate localitățile din județul nostru, în care se pot asigura condiții materiale corespunzătoare desfășurării spectacolului.

Sperăm ca, în acest an, reprezentațiile organizate prin A.R.I.A. să se ridice la exigențele spectatorului nostru, care, cu bun-simț, primește cu multă dragoste spectacolul valoros și pe slujitorul scenei — actorul.

— Am aflat că în județ aveți autori de teatru. Cum îi sprijiniți?

— Într-adevăr, sînt mai mulți autori, desigur, debutanți, care au scris piese de teatru într-un act sau chiar în trei acte: George Grigorescu, Dincă Șerban Codrin, Eugen Romeci ș.a. Ei activează în cenaclurile literare din localitățile de domiciliu, la Slobozia, la Fetești, la Tîndărei sau Călărași, alături de prozatori și poeți. O stagiune a teatrelor populare consacrată autorilor locali ar fi semnificativă pentru saltul realizat, și în plan cultural, în acest județ; s-ar putea ca această surpriză să ne-o ofere viitorul apropiat. Oricum, rămîne ca o sarcină permanentă a Comitetului județean de cultură și educație socialistă creșterea și cultivarea de noi talente literare, implicit ale virtualilor dramaturgi.

— Cum se manifestă în județ relația teatru profesionist-teatru de amatori?

— Printr-un transfer reciproc de impulsuri. Mai întîi, aș menționa ajutorul competent de care teatrul de amatori are nevoie, mai ales prin intervenția regizorului și actorului profesionist, tocmai pentru a sedimenta ceea ce au comun profesionistii și amatorii: pasiunea pentru teatru, dragostea pentru frumos. Teatrul de amatori a fost totdeauna laboratorul teatrului profesionist, rămînînd izvorul lui nesecat de rezerve.

După cîțiva ani de ucenicie pe scena Teatrului popular din Călărași, iată cîteva nume de prestigiu în teatrul profesionist: Constantin Dinulescu, Cicerone Ionescu, Iolanda Dain, Cătălina Popescu-Vornic.

ION COMAN

directorul
Casei de cultură
din Călărași

Surpriza stagiunii va fi, credem, Satul cu fete frumoase, despre care am amintit, în regia lui Aurel Elefterescu, om de cultură și adevăratul părinte spiritual al Teatrului popular din Călărași. În regia lui, în 1946, a fost jucată piesa „Escu de Tudor Mușatescu, în sala Parcului comunal de atunci. Sărbătorind în toamnă 30 de ani de activitate, desigur că îl vom sărbători și pe acest neostenit animator cultural al Călărașiului. De asemenea, vom relua spectacolele Șoc la mezinii de I. D. Șerban și A doua față a medaliei de I. D. Sirbu.

MAI MULTE SPECTACOLE PENTRU SATE

— În legătură cu mai buna funcționare a Teatrului popular în stagiunea 1975—1976, ce obiective urmăriți ?

— În primul rând, o mai puternică ancorare a repertoriului în problematica și realitățile noastre ; ne gândim la acele piese de teatru care aduc în lumină dezbateri etice legate de viața tineretului, de consolidarea familiei.

Un deziderat permanent : să prezentăm mai multe spectacole la sate, în celelalte orașe din județ, în combinate și fabrici. Începând din septembrie 1975, pentru a atrage publicul spre manifestările Casei de cultură în general și ale Teatrului popular în special, pe lângă modalitățile de publicitate folosite curent, am așezat panouri de afișaj în punctele aglomerate ale orașului și, mai ales, în incinta marilor unități economice.

Colaborarea cu autorii locali și promovarea lor în stagiunile teatrului, atunci când valoarea textelor o justifică, rămân de asemenea preocupări ale noastre. În acest sens, avem în vedere punerea în scenă, cât mai repede posibil, a unei tonice și dense comedii — Satul cu fete frumoase de George Grigorescu și Vasile Fulgeanu, ialomițeni de incontestabil talent.

Vom continua acțiunea de testare a opțiunilor intelectualilor orașului, urmărind totodată și răspunsurile la chestionarul lansat de Comitetul municipal de partid privind propuneri pentru preocupări actuale și de perspectivă în viața culturală a Călărașiului.

— Pentru edificarea cititorilor noștri, vă rugăm să ne citați repertoriul propus pentru actuala stagiune.

— Chiar în acest ianuarie va vedea lumina rampei Răspîntia cea mare de Victor Ion Popa, în regia noului nostru colaborator, dramaturgul și regizorul Eduard Covali. Tot el pune în scenă Paharul cu apă de Eugène Scribe. În colaborare cu Școala populară de artă, se va monta un spectacol-coupé cu piesele Mansarda de Dan Tărbilă și Nepotrivire de caracter de Ion Băieșu.

— Am citit, la Comitetul județean pentru cultură și educație socialistă, o informare a dv., relativ la stagiunea 1974—1975, în care menționați o serie de greutăți generate de „o bază materială necorespunzătoare, cu efecte directe asupra condițiilor de montare și de acustică“, fapt care îndepărta de scena călărășeană teatrele profesioniște...

— Lucrurile au luat o întorsătură frumoasă. Prin grija Comitetului executiv al Consiliului popular municipal, interiorul sălii Teatrului popular urmează să primească substanțiale amenajări din punct de vedere funcțional. Aceasta, chiar în ianuarie 1976. Amenajată după criterii mai moderne, cu staluri în amfiteatru, cu elemente în stare să garanteze o bună acustică și vizibilitate, sala va permite spectacole și vizionări de calitate.

Prof. FLORICA TUDOR

instructor
pentru bibliotecă

TEATRUL ÎN BIBLIOTECĂ

— Ați fost curioasă să aflați cât teatru aveți în fondul de carte al bibliotecilor ialomițene ?

— Răspunsul este dificil, în legătură cu întreg fondul județului. În schimb, dacă ne referim numai la zestrea bibliotecii din Slobozia, ei bine : din cele 15.000 de lucrări din toate domeniile (social-politic, științifice și beletristic), 1.500 de volume sînt de teatru. Ar putea fi și mai multe, dată fiind cererea cititorilor, dar, din păcate, se publică prea puțin teatru. Editurile nu prea sînt tentate să manifeste preocupări reale pentru o colecție de teatru de largă accesibilitate, care să re-

flecte problematica vieții contemporane. Un Marin Sorescu sau Alexandru Mirodan în **Biblioteca pentru toți** ar veni în întâmpinarea miilor de cititori. Vă asigur că volumele s-ar epuiza la fel de fulgerător ca și cel al lui Nichita Stănescu. Poate în felul acesta vor mai veni în țară și alte premii Herder... De asemenea, piesele într-un act cer un tiraj mai mare, mult mai mare decât cel ce se acordă în prezent.

— Ce veți iniția în legătură cu creșterea fondului cărții de teatru în bibliotecile județului ?

— Având în vedere solicitările Scolii populare de artă, înființată de curînd, care are o secție de regie de teatru, ne-am propus îmbogățirea fondului de carte de teatru, clasic și contemporan, inclusiv a fondului de piese pentru teatrul de amatori, care se vor

procura prin unitățile de aprovizionare, colecția bibliotecilor și librării.

În planul de aprovizionare pe 1975, au fost comandate, din colecția „Rampa”, circa 1500 de exemplare din volumele unor dramaturgi contemporani cunoscuți: Horia Lovinescu, Aurel Baranga, D. R. Popescu, Lucia Demetrius, Alexandru Mirodan și alții. De asemenea, vom continua achiziționarea de piese pentru amatori, în vederea diversificării repertoriului artiștilor amatori din comunele și orașele județului nostru.

Intenționăm să creăm un cadru viabil de emulație a iubirii pentru teatru, prin organizarea unor întîlniri ale publicului din județ cu dramaturgii. Sperăm că vom primi în continuare, și în această direcție, sprijinul Uniunii Scriitorilor. Pentru început, ne-am propus o întîlnire cu dramaturgul Gheorghe Vlad, în cadrul unor consfătuiri cu artiștii amatori din județ.

lida cultură teatrală, o înțelegere plastică a jocului scenic în toate ipostazele lui funcționale. Lucid și bine ancorat în problematica secolului, dar romantic, totodată, și entuziast, atît cît să nu răstoarne echilibrul unei idei, al unei situații, acest regizor face parte din familia celor ce folosesc o lucrare dramatică — nu pentru a-și aroga, pe seama ei, virtuți particulare de înscenare, ei, dimpotrivă, pentru a-i lumina și, dacă inspirația i-o permite, pentru a-i adînci mesajul.

A fost apreciat și încurajat pentru darurile pe care le-a dovedit. A primit premii de la juriu republicane. Oricînd ar fi putut figura pe statul de salarii al unui teatru profesionist. N-a făcut-o. Și-a iubit prea mult așezarea natală, a crezut în destinul ei, a vrut să fie o sămîntă a spiritualității ei. A rămas în Călărași, s-a realizat în Călărași. Altfel, dintr-o altfel de înțelegere a vieții, a dimensiunilor ei.

Aurel Elefterescu este, în felul și prin pasiunea lui creatoare, tipul unui umanist din zilele acestea fierbinți. Iată de ce, dacă aș fi dramaturg, mi-aș dori o piesă pusă în scenă de el, regizor care, înainte de toate și mai presus de toate, explorează, citind și punînd în scenă, adevărul.

Portretul unui regizor:

Aurel Elefterescu

Dacă aș fi dramaturg, mi-aș dori o piesă pusă în scenă de Aurel Elefterescu.

Aurel Elefterescu nu este director de scenă la vreun teatru de anvergură. Este regizor numai în timpul liber, în provincie, la Călărași. Îndrăgostit de profesia sa de jurist, el a descoperit și legile teatrului și le slujește cu egală seriozitate, apărînd, și aici și acolo, cu talent, adevărul.

Acolo, în orașul de pe malul Borcei, unde anul acesta am putea consemna 75 de ani, prin atestare documentară, de la înființarea primelor formații de teatru pentru amatori, Aurel Elefterescu este bășinașul care își cunoaște atît de bine conținutul, încît ar fi în măsură să-i distribuie, pe rînd, a ceea ce are în imaginație, într-o piesă de un act sau de trei acte. În adevăr, mizînd pe expresia diurnă a tipului uman, ca regizor, Aurel Elefterescu nu riscă, cel puțin la

prima distribuție, cînd își alcătuiește formația unui viitor spectacol la Teatrul popular. Contactul cu scena nu mai înseamnă, în felul acesta, pentru tînărul dornic să joace, o mutație psihologică; el nu trebuie să aibă în vedere decît comunicarea unui mesaj dramatic, expresia personajului izvorînd de la sine, din însăși viața sa personală. Pe urmă, dacă există, se afirmă și talentul.

Vreau să spun, simplifi-cînd lucrurile, că Aurel Elefterescu a promovat direct, pe scenă, trecătorul de pe stradă, că, dacă mulți călărășeni au devenit actori (sau actori amatori), asta se datorește acelei secunde în care s-a întîmplat să fie surprinși și observați, în comportarea lor firească, de privirea reflexivă a regizorului neprofesionalizat.

Această metodă, Aurel Elefterescu și-a captușit-o cu un gust pentru esențial, filtrat, bineînțeles, printr-o so-